

РЕШЕНИЕ

№ 5430

гр. София, 08.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 12.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **2496** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ) във вр. с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на сдружение „ВВФ – Световен фонд за дивата природа, Д. – К. програма”, регистрирано по ф. д. № 2763/2006г. на Софийски градски съд, 3 състав, против решение № ЗД-12/13.02.2013г. на главния секретар на Министерството на околната среда и водите (МОСВ), в частта му по т.1. Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна.

След като обсъди доводите, изложени в последната, и приетите по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена в срок от лице, което има правен интерес от оспорването. Разгледана по същество, тя е основателна.

Производството по издаване на оспорения акт е образувано по заявление вх. № ЗДОИО-1/18.01.2013г. на МОСВ. В т.1 от заявлението подателят е поискал до му бъде предоставена информация относно резултатите от извършените в МОСВ правни анализи, които имат за цел да установят причините и възможностите за разрешаване на проблемите, свързани с установеното от министъра на околната среда и водите през 2010 -2011г. надвишаване с 65 ха на концесионната площ на ски-зона Б. в Национален парк „П.”. С оспорената част от постановеното по това заявление решение е отказан достъп до тази информация. Административният орган е изложил

мотиви, че исканата информация е служебна по смисъла на чл.11 ЗДОИ, свързана е с оперативната подготовка на актовете, няма самостоятелно значение и попада в обхвата на чл.13, ал.2, т.1 от ЗДОИ; на следващо място, не са приключили преговори, с които е свързана информацията и достъпът до нея е ограничен на основание чл.13, ал.2, т.2 от ЗДОИ; наред с това издателят на оспорения акт е счел, че информацията засяга интересите на трети лица, които не са съгласни тя да бъде предоставена.

Описаната по-горе информация по т.1 от заявлението има характера на обществена по определението на чл.2 ЗДОИ, тъй като е свързана с обществения живот и предоставя възможност на заявителя да си състави мнение за дейността на министъра на околната среда и водите, съответно – ръководената от него администрация. Същият министър има качеството задължен субект по чл.3, ал.1 ЗДОИ. След като прецени обстоятелствата по делото, съдът в настоящия състав намира, че не са приложими в случая ограниченията, с които е обоснован процесният отказ.

Действително, в случаите по чл.13, ал.2 ЗДОИ достъпът до информация може да бъде ограничен. Съгласно чл.13, ал.4 ЗДОИ обаче, тази възможност е изключена при надделяващ обществен интерес. Последният е презумиран от закона, предвид § 1, т.6 от Допълнителната разпоредба (ДР) на ЗДОИ и в случая предвид значимостта на проблема с експлоатацията на големи площи в национален парк, както и във всички случаи на засягане на околната среда, отказът да бъде предоставена информация поради ограниченията по чл.13, ал.2 ЗДОИ е незаконосъобразно, тъй като приложението им е изключено от същия закон.

Неотнормирана е в случая разпоредбата на чл.37, ал.1, т.2 ЗДОИ. На първо място, при възлагане на поръчка от публичноправен субект, заплатена с публични средства, резултатът от изпълнението принадлежи на възложителя и в тези случаи интересът на изпълнителя не е и не може да бъде засегнат от информирането на обществеността за резултата от изпълнението, в случая – правни анализи. Ето защо, възложителят няма основание да иска съгласието на изпълнителите на възложените от него поръчки, с провеждане на законоустановените за целта процедури или без. Съответно, съгласието или несъгласието на изпълнителя е ирелевантно в тези случаи. Аналогичен извод налага § 1, т.5 от ДР на ЗДОИ. Второ, текстът на закона изрично изключва това ограничение в случаите на надделяващ обществен интерес, който в случая е налице, по изложените по-горе мотиви. Трето, основателен е доводът на жалбоподателя, че информацията следва да му бъде предоставена и с оглед приложимите специални правила на Глава втора от Закона за опазване на околната среда.

Предвид изложеното и като прецени оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК, съдът в настоящия състав намира, че заповедта е издадена от компетентен орган и в изискуемата от закона форма; при постановяването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, но тя не е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Тъй като заявлението е отправено до министъра на околната среда и водите, на основание чл.41, ал.1 ЗДОИ същият следва да бъде задължен да я предостави.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 и чл.174 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № ЗД-12/13.02.2013г. на главния секретар на Министерството на околната среда и водите в частта по т.1 от решението.

ЗАДЪЛЖАВА министъра на околната среда и водите в 14-дневен срок да предостави информацията, поискана в т.1 от заявление вх. № ЗДОИО-1/18.01.2013г. на

Министерството на околната среда и водите.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: